

Tess
Gerritsenová

SMRT ČEKÁ ZA ROHEM

**SMRT ČEKÁ
ZA ROHEM**

**TESS
GERRITSENOVÁ**

**SMRT ČEKÁ
ZA ROHEM**

PŘEKLAD

HORÁC VRCHLICKÝ

Název anglického originálu: Never Say Die
Český název: Smrt čeká za rohem
Autorka: Tess Gerritsenová
První vydání: Harlequin Books, 1992

Překlad: Horác Vrchlický
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotfelová
Korektorka: Filomena Filipová

© 1992 by Terry Gerritsen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: 123RF
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

Grafika obálky: Emotion Media
Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-8342-262-6 (E-PUB)
ISBN: 978-83-8342-263-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-264-0 (PDF)

PROLOG

Rok 1970

Hranice mezi Laosem a Severním Vietnamem

První světla rozzářila oblohu, když jim do přistání v Muang Samu zbývalo asi padesát kilometrů. Zlověstné svítící střely pomáhaly útočníkům dole na zemi lépe zaměřit cíl, což představovalo pro vojenský letoun De Havilland Twin Otter problém. Posádka letounu dokázala sice přibližně určit, odkud palba jde, ovšem nebylo jí to skoro nic platné. Mohla jen doufat, že je nepřátelé útočící dole z džungle nedokážou zasáhnout. Marně.

„Do hajzlu,“ zavrčel hlavní pilot William Maitland, když se jedna ze střel zavrtala kamsi do zadní části trupu a on ucítil, jak sebou letoun škubl a vzepjal se jako divoká, nepoddajná klisna.

Tohle nevypadalo dobře. Potřebovali se co nejrychleji dostat mimo dosah střel.

Maitland, jemuž kvůli jeho neohrožené povaze a někdy až bezhlavému riskování všichni přezdívali Divokej Bill, na situaci okamžitě zareagoval a začal s letounem instinktivně stoupat výš nad vrcholky hor,

kteřé se koupaly v mlze pod nimi. Útočníci odpověděli další sprškou, která pokropila kokpit střelami.

„Sakra, Kozy,“ zabručel Maitland k druhému pilotovi. „Vypadá to, že kdykoli se mnou letíš ty, ve vzduchu sviští olovo. Tomu se říká nosit smůlu.“

Kozlowski dál nevzrušeně převaloval v puse žvýkačku. „Mají špatnou mušku, takže klídek,“ odpověděl lakonicky a kývl k prasklině v čelním sklu. „Šlo to o dobřejch pět centřáků kolem tebe.“

„Spíš tak o dva.“

„Žádnej rozdíl.“

„Děláš si legraci, Kozy?“ podíval se Maitland na pilota vedle sebe úkosem. „I jeden jedinej centřák může znamenat sakra velkej rozdíl.“

Kozy se pobaveně zasmál. „Jo, někdy jo. Moje žena by ti dala za pravdu.“

Dveře do kokpitu se prudce otevřely a dovnitř nakoukl Luis Valdez, který dohlížel na náklad v nákladovém prostoru. Na ramenou měl zavěšený batoh s padákem. „Co se to tady zatraceně...“ Slova mu uvízla v hrdle, když na nebi vyprskla další salva střel.

„Štíplo nás pár velkejch komárů,“ pronesl Kozlowski svým lenivým tónem a vyfoukl obrovskou růžovou bublinu, která se mu rozprskla do obličeje.

„Co to bylo?“ zeptal se Valdez. „AK 47?“

„Vypadá to spíš na ráži 57 milimetrů,“ poznamenal Divokej Bill Maitland.

Luis Valdez se zamračil. „Nikdo se nezmiňoval, že nám hrozí palba ze sedmapadesátky. Nebo víte víc než já?“

Kozlowski pokrčil rameny. „Hádám, že na tom budeme všichni podobně. Mně se nikdo nesvěřil. Bille?“

Divokej Bill Maitland zavrtěl hlavou.

„Jestli o tom věděli a nechali si to pro sebe...“ Valdez nechal zbytek věty viset ve vzduchu.

„Jak se vlastně drží náš pasažér?“ zajímal se Maitland. „Kalhoty má pořád suchý?“

Valdez se naklonil dopředu. „Nejen kalhoty,“ řekl nechápavě. „Dokonce se mu na čele neleskne ani jediná kapka potu. Ten týpek vzadu je vážně hodně zvláštní.“

„Jakým způsobem zvláštní?“ zvedl Kozlowski obočí.

„Je ledově klidnej. Člověku se ani nechce věřit, že je něco takovýho možný. Kolem nás lítají komáři, práská to ze všech stran a on si tam sedí, jako kdyby se vznášel na nějakým lotosovým květu uprostřed jezera. Ani nemrkne. A měli byste vidět ten jeho zlatý medailon, co mu visí na krku. Musí vážit aspoň kilo.“

„Ale no tak,“ uchechl se Kozlowski. „Nepřeháněj.“

„Říkám ti, Kozy, že se mu na tom jeho krátkým tlustým krku houpe aspoň kilo zlata,“ trval na svém Valdez. „Kdo to vůbec je?“

„Nějakej laoskej potentát,“ odpověděl Maitland.

„Tohle je všechno, co ti o něm řekli?“ zavrtěl Luis Valdez nedůvěřivě hlavou.

„Jo, všechno.“

„Co jméno?“

„Podívej, Luisi, já jsem jen přepravce. Mým úkolem je dostat ho z jednoho místa na druhý. To je celý. Víc vědět nepotřebuju. A ty taky ne.“

„Když už ho máme vzadu mezi zbožím, docela rád bych věděl, co je to za chlápka,“ zabručel Valdez.

Maitland jen pokrčil rameny a ustálil letoun ve výšce dva a půl kilometrů. Pak se ale přece jenom ohlédl a otevřenými dveřmi mezi kokpitem a nákladovým prostorem se krátce zadíval na jejich tajemného pasažéra beze jména. Luis Valdez měl pravdu. Ten týpek byl rozhodně zvláštní. Seděl mezi hromadou beden se zásobami s pokojným a vyrovnaným výrazem ve tváři, jako by se ho vůbec netýkalo, co se děje kolem. Kulatý obličej se mu v zšeřelé kabině leskl jako mahagon.

Co je asi zač? pomyslel si Maitland v duchu.

Na chvilku ho stejně jako Luise přemohla zvědavost, koho jim lidé ze společnosti Air America do letadla nasadili.

A proč.

Valdez ho popsal přesně. Na to, že se kolem nich střílelo a letoun dostal několik přímých zásahů, vypadal skutečně pozoruhodně klidně. Jako kdyby tu s nimi snad ani nebyl. Oči měl zavřené a rty se mu tiše pohybovaly.

Modlí se? podivil se Maitland. Nebo je tohle nějaký druh meditace?

Když o tom tak přemýšlel, tenhle muž byl rozhodně jedním z jejich nejzajímavějších pasažérů, jaké kdy na palubu vzali. A to už Maitland přepravoval ledaskoho a ledasco. Za deset let u Air America s ním cestovali kromě armádních generálů a jejich milenek například také němečtí ovčáci, papoušci nebo giboni. Někdy si

připadal jako v zoologické zahradě, ale vždycky udělal, co mu bylo nařízeno. Přepравil náklad, kamkoli mu jeho nadřízení určili.

Kdyby mělo peklo přistávací dráhu, říkal s oblibou, vezmu je klidně i do pekla, když budou mít koupennou letenku nebo když dostanu přímej rozkaz.

Zásadní pravidlo v Air America ostatně znělo: cokoli, kdykoli a kdekoli.

„Řeka Sông Mã,“ pronesl Kozlowski a zadíval se skrz závoje mlhy na bujnou zeleň džungle, kterou se jako had vlnila nitka matně se třpytící vody. „Je tam hodně možností úkrytů. Jestli se jim podařilo dostat na místo další sedmapadesátky, čeká nás tvrdý přistání.“

„Těžký přistání můžeme čekat v každém případě,“ odtušil Divokej Bill Maitland a prohlédl si sametově zelené hřebeny po obou stranách úzkého údolí.

Nebude snadné se tam dostat. Bude muset vést letoun strmě dolů a těsně nad zemí s ním dosednout. Přistání bude sakra bolet.

Pokud ho vůbec přežijeme.

Hlavou mu blesklo, že se otočí a vrátí, ale rychle si to rozmyslel. Rozkazy zněly jasně. Měli za úkol vysadit laoského potentáta, ať už to je kdokoli, na území Severního Vietnamu. Za každou cenu.

Když o tom teď Maitland přemýšlel, zatímco se kolem nich rozsvěcely další a další střely, znělo mu to jako jednosměrná cesta do pekel. Jestli s letounem dosednou na zem, je to jejich konec. Jedinou šancí je „vyhodit“ potentáta, jako se z letounů uprostřed

války vyhazují náklady. To znamenalo dostat se co nejnižše, vykopnout Laosana ven a vzít to rychle zpátky nahoru.

A to se ještě budou muset modlit, aby v tom pekle dole skutečně neskončili.

„Za minutu to obrátím dolů,“ zavolal Maitland přes rameno na Valdeze. „Připrav pasažéra na seskok. Nemůžeme dosednout, bylo by to moc riskantní.“

Luis Valdez si vyměnil s Laosanem pár vět. „Říká, že tu bednu bere s sebou.“

„Cože? Jakou bednu? O žádný bedně jsem nic neslyšel.“

„Naložili ji na poslední chvíli,“ vysvětloval Valdez. „Je docela těžká. Možná budu potřebovat pomoc. Kozy, zvládneš to?“

Kozłowski si rezignovaně odepnul bezpečnostní pás. „Co mám s tebou dělat?“ povzdychl si. „Ale aby bylo jasno, za vykopávání beden nedostávám zapláceno.“

Maitland se zasmál. „To by mě zajímalo, za co vlastně zapláceno dostáváš?“

„Za spoustu věcí,“ odvětil líně Kozłowski. Pak proklouzl kolem Valdeze a prošel dveřmi z kokpitu do nákladového prostoru.

„Například?“

„Například za udržování dobrý nálady nebo za vyprávění lechtivých vtipů. Kdyby sis chtěl nějaký poslechnout, stačí...“

Jeho poslední slova náhle přerušil ohlušující výbuch, který Maitlandovi roztrhl ušní bubínky. Exploze vrátila Kozłowského – nebo alespoň to, co z něj

zbylo – zpět do kokpitu. Jeho krev potřísnila ovládací panel a zakryla ciferník výškoměru. Divokej Bill Maitland ovšem nepotřeboval výškoměr, aby věděl, že klesají a to velmi rychle.

„Kozy!“ zařval Valdez a vyděšeně zíral na kousky těla druhého pilota. „Kozy!“

Jeho hlas se téměř ztratil ve vyjícím víru větru. De Havilland se otrásl a naklonil se jako pták se zraněným křídlem.

Maitland, který právě zápasil s řízením, se ohlédl, aby zjistil poškození trupu, a spatřil zkrvavené tělo laoského pasažéra, jak leží s rozpřaženými rukama přes bedny. Uviděl také sluneční světlo prosvítající podivně zkroucenou ocelí. Tam, kde měly být nákladové dveře, zahlédl modrou oblohu a mraky.

Nechápal to. Nechápal, co se právě stalo. Tenhle výbuch nemohly v žádném případě způsobit střely nepřátel útočících ze země.

Co to má sakra znamenat? Vybuchlo něco tady? Uvnitř letadla?

Nadechl se a zakřičel na Valdeze: „Vyskoč!“

Valdez nereagoval. Stál na místě jako přibitý a vyděšeně zíral na zbytky Kozłowského.

Maitland vstal ze svého sedadla, přikročil k Valdezovi a prudce do něj strčil. „Na co čekáš, sakra? Musíme odtud vypadnout! Hned!“

Valdez se konečně pohnul. Vyklopýtal z kokpitu do změti rozbitých beden a odtud pokračoval k nákladovým dveřím. „Maitlande!“ zakřičel přes jekot větru.

Jejich pohledy se setkaly a v tom zlomku vteřiny oba věděli, že tohle je naposledy, co se vidí naživu.

„Rychle!“ vykřikl znova Maitland. „Běž!“

Valdez o pár kroků ustoupil. Pak se rozběhl a vyskočil z nákladových dveří.

Maitland se neohlédl, aby zjistil, jestli se Valdezův padák otevřel. V tu chvíli měl docela jiné starosti.

Letoun se obracel do střemhlavého pádu a Divokej Bill Maitland si uvědomil, že jeho celoživotní štěstí právě vyprchalo. Neměl dost času dostat se ke svému batohu s padákem, natož aby si ho stihl nasadit. Koneckonců, stejně nikdy nevěřil, že ho bude potřebovat. Nikdy si ho nenasazoval preventivně. To by bylo jako přiznat, že nedůvěřuje svým schopnostem pilota, a Maitland věděl – všichni to věděli – že je ze všech pilotů v Air America nejlepší.

Vrátil se na své místo, posadil se, znovu si připnul bezpečnostní popruh a uchopil ovládací páku. Přes rozbité okno kokpitu sledoval, jak se přibližuje k džungli, svěží, zelené a srdceryvně krásné. V podvědomí vždycky tušil, že to skončí takhle – vítr hvízdá dírami v trupu, zatímco se letadlo řítí k zemi, a jeho ruce křečovitě svírají knipl, přestože už nemají žádnou moc zvrátit blížící se katastrofu.

Bylo to překvapivé, ohromující setkání s vlastní smrtelností.

Umřu. Už teď jsem mrtvý.

Když se letoun De Havilland dotkl korun stromů, necítil Maitland strach. Cítil údiv.

A pak bylo po všem.

Ventiane, Laos

V 19:00 přišla zpráva, že let 5078 společnosti Air America zmizel.

Plukovník Joseph Kistner a jeho kolegové z CIA a DIA, vojenské rozvědky Spojených států, přijali v operační místnosti styčného útvaru americké armády tuto informaci s šokovaným mlčením.

Byla to pravda? Skutečně skončila jejich operace, tak pečlivě připravená, a tak zásadní pro zájmy USA, katastrofou?

Plukovník Kistner si okamžitě vyžádal potvrzení této znepokojivé informace.

Podrobnosti poskytlo velení společnosti Air America. Let 5078 měl přistát v Nam Tha v 15:00. Když se tak nestalo, spustilo se pátrání. Během prohledávání předpokládané letové dráhy, které probíhalo až do setmění, nebyly nalezeny žádné trosky, ani žádné jiné známky zřícení. Nedaleko hranice však byly hlášeny protiletadlové palby a v těsné blízkosti Muang Samu byla objevena stanoviště pro protiletadlová děla ráže 57 mm. Někteří z důstojníků styčného týmu civilní a vojenské rozvědky přišli s úvahou, že letoun přistál na některé z alternativních přistávacích drah, ovšem tato možnost byla shledána velmi nepravděpodobnou. V hornatém terénu se takřka žádné alternativní přistávací dráhy nenacházely, a když se k tomu připočetlo nepředvídatelné počasí a celkově nepříznivé podmínky, vycházel z toho sice krutý, ale jediný možný scénář.

A to, že let 5078 byl sestřelen.

Muži sedící kolem stolu v operační místnosti si to jeden po druhém uvědomovali. Na jejich tvářích se postupně usazoval výraz rezignovaného přijetí skutečnosti. Jejich naděje nakonec uhasly, jako když se třepotající plamínek svíčky utopí v rozžhaveném vosku. Prázdnýma očima se dívali na zachmuřeného plukovníka Kistnera a napjatě čekali na jeho rozhodnutí.

Kistner se konečně nadechl. „Za svítání budete pokračovat v pátrání,“ řekl.

Jeden z důstojníků CIA se zamračil. „Když budeme pokračovat v pátrání,“ namítl, „budeme riskovat další životy. Tohle vážně chcete, generále? Riskovat životy kvůli těm, kterým už není pomoci?“

V operační místnosti to tiše zašumělo.

„No tak, pánové,“ rozhlédl se kolem sebe důstojník CIA. „Všichni přece dobře víme, že tu posádku už nemůžeme zachránit.“

Zatracenej chladnokrevnej parchant, pomyslel si Joe Kistner s opovržením.

Jenomže důstojník CIA měl jako vždycky pravdu. Posádka se už nedala zachránit. Kdyby se o to pokusili, ztratili by živé kvůli mrtvým. Něco se ale udělat muselo.

Kistner shrábl papíry na stole před sebou a vstal. „Pátrání bude pokračovat,“ opakoval. „Ale aby bylo jasno, nehledáme muže. Hledáme trosky. Chci vědět, kde přesně byl letoun sestřelen.“

„A pak co?“ opáčil důstojník CIA.

Kistner vložil dokumenty do aktovky a zavřel ji. „Pak trosky zlikvidujeme,“ odpověděl. „Roztavíme je.“

Důstojník CIA pokývl souhlasně hlavou. Nikdo z přítomných se nehádal. Operace dopadla katastrofálně. Nic víc se s tím nedalo dělat.

Kromě zničení důkazů.

PRVNÍ KAPITOLA

Současnost

Bangkok, Thajsko

Generál Joe Kistner se nepotil, což byla jedna z prvních věcí, kterých si na něm Willy Jane Maitlandová všimla. Ohromilo ji to. Na první pohled totiž generál vypadal jako muž, ze kterého by v tomhle nesnesitelně dusném a vlhkém vedru měly téct hotové proudy vody. Buldočí obličej měl tmavě rudý, jeho masitý nos byl protkán červenými žilkami a kůže na tlustém krku mu přetékala přes naškrobený límeček vojenské uniformy, pod níž se rýsovalo generálovo velké břicho. Bylo až s podivem, že knoflíky uniformy držely na místě. Kdykoli se Joe Kistner nadechl, čekala, že se jeden po druhém utrhnou a rozletí se po dřevěné podlaze verandy.

Willy byla útlá a drobná, a přesto si ve srovnání s ním připadala jako zmoklá myš. Pot jí prosakoval přes praktické bavlněné spodní prádlo, halenku bez rukávů i přes zmačkanou keprovou sukni, která se jí lepila k štíhlým stehnům. Rty měla slané, a když se dotkla prsty kůže na obličeji nebo si odhrnula z čela pramének vlasů, ulpěla jí na nich lepkavá vlhkost.

Navzdory tělesné konstituci a nesnesitelnému hor-
ku seděl generál Kistner na židli s rovnými zády a ne-
dával najevo žádné nepohodlí.

Voják každým coulem, pomyslela si Willy. Drsný,
odtažitý a klidný.

Až na ty oči. Ty měly do klidu daleko. Bledé, mra-
zivě modré oči ho zrazovaly.

Nedívaly se na ni, ani když s ní mluvil. Upíraly se
přes verandu kamsi do ztracena, jako kdyby se gene-
rál Kistner snažil vyhnout přímému pohledu do její
tváře.

Jako kdyby něco skrýval, uvažovala Willy dál v du-
chu. A jako kdyby se bál, že by jeho tajemství moh-
la odhalit.

Co by ale mohl muž jako on skrývat zrovna před
ní, obyčejnou mladou ženou, o jejíž existenci až do
dnešního dne neměl vůbec tušení?

Willy se také zadívala před sebe. Z vysokých kop-
ců na obzoru stoupala v odpoledním dusnu pára. Ko-
lem jejich zalesněných vrcholků se vznášely cáry mlhy
jako potrhaný svatební závoj. Za jiných okolností by jí
připadala okolní thajská příroda romantická a divo-
ce půvabná, ovšem právě teď se její myšlenky ubíraly
zcela jiným směrem. Nepřijela obdivovat exotickou
krásu jihovýchodní Asie, jako to dělala většina jejich
krajanů a turistů z celého světa. Přicestovala ze zcela
jiných důvodů.

„Promiňte, že to říkám, slečno Maitlandová,“ pro-
nesl po chvíli ticha generál Kistner, „ale celé je to
nesmysl.“

Willy k němu otočila hlavu. On její pohled neopřetoval a dál upíral oči ke kopcům v dálce.

„Jenom ztrácíte čas,“ pokračoval. „Vždyť je to už dvacet let. Co si myslíte, že tady najdete?“

„Doufám, že najdu otce,“ odpověděla Willy.

„Váš otec je mrtvý. Na tomhle se snad shodneme, nemám pravdu?“

„Moje matka by s vámi nesouhlasila,“ podotkla Willy klidným hlasem. „Nikdy se nevzdala naděje. Nikdy nepřestala věřit, že otec žije. A já jsem tady jejím jménem, generále Kistnere. Přijela jsem otce najít a udělám všechno pro to, aby se mi to povedlo.“

Generál Kistner se nadechl a Willy by přísahala, že slyší sténání jeho knoflíků na uniformě. „Kdyby žil,“ zdůraznil, „věděli bychom to. Věřte mi, slečno Maitlandová. Někdo by ho za tu dobu musel najít.“

„I kdybych tomu uvěřila já, moje matka přijme jeho smrt, teprve až uvidí jeho tělo. Dřív ne. Potřebuje jeho tělo, aby ho mohla pohřbít.“

„Jeho tělo?“ opáčil Kistner s lehkým odfrknutím. „Co si myslíte, že zbylo z jeho těla po dvaceti letech někde uprostřed neprostupné džungle?“

Willy polkla, ale neodpověděla.

„Já vám to povím,“ dodal generál. „Vůbec nic. Nezbýlo z něj vůbec nic. Je mi lito, ale je to tak.“

„Pokud matka neuvidí jeho tělo, bude potřebovat alespoň jasný důkaz, že je otec skutečně mrtvý.“

Anebo že je naživu, dodala v duchu Willy.

Kistner si povzdychl. „Samozřejmě,“ zabručel. „Manželky. Vždycky jsou to manželky. Po válce zůstalo tolik vdov, že člověk má tendenci zapomínat...“

„Moje matka nezapomněla, generále,“ nenechala Willy Kistnera domluvit.

A já také ne.

„Ovšemže ne,“ odtušil Kistner. „Jak by mohla zapomenout? Přesto pořád netuším, co ode mě vlastně chcete, slečno Maitlandová.“

„Myslela jsem, že byste mi mohl nějak pomoci, generále. Znal jste otce. Tehdy jste tu byl také.“

Kistner mávl rukou, aby odehnal velkou mouchu, která mu kroužila kolem obličeje. „Je to dvacet let,“ opakoval znovu. „Je to minulost. Čeho si vlastně myslíte, že dosáhnete? Kromě uspokojení své zvědavosti? Jak jsem řekl, váš otec je mrtvý. Zemřel po pádu letadla, stejně jako zbytek posádky. Od té doby ho nikdo neviděl.“

Willy cítila, jak se jí zvýšil tlak. Měla vztek, že Kistner je dalším z dlouhé řady těch, které už stačila oslovit, kdo jí nejenže odmítá pomoci, ale dokonce zlehčuje její snahu zjistit pravdu o zmizelém otci a shazuje ji jako něco banálního a nesmyslného. Jestli Willy Jane Maitlandová něco nenáviděla, tak když ji někdo srážel dolů a když se cítila bezvýznamná. A pokud to dělal někdo jako generál Kistner, nafoukaný pitomec myslící si o sobě, že je něco lepšího než obyčejní smrtelníci, štválo ji to ještě víc.

Jestli předpokládal, že ji zastraší, spletl se. Jeho vysoká hodnota na ni neudělala vůbec žádný dojem

a stejně tak jí byly lhostejné všechny ty nablýskané výložky na jeho uniformě. Za posledních pár měsíců se setkala s tolika vojáky na vysokých pozicích, že jeden navíc ji nemohl ničím znervóznit. A už vůbec ji nemohl od její soukromé mise odradit.

Pravdou ale také bylo, že všech těch výmluv a všeho toho mlžení a vykrucování měla plné zuby. Všichni, s nimiž se doposud setkala, jí sice vyjádřili své sympatie, ovšem jedním dechem dodali, že jí nemohou být nijak prospěšní. Stejně jako před chvílí generál Kistner.

Je nám líto, slečno Maitlandová, ale...

... ale nevíme, co bychom pro vás mohli udělat.

... ale skutečně nemáme žádné možnosti, jak případ vašeho otce znovu otevřít.

... ale celá věc byla důkladně prošetřena už před dvaceti lety a není důvod se k ní vracet.

... ale udělala byste nejlépe, kdybyste nechala minulost spát.

Willy však nebyla ženou, kterou by šlo takhle jednoduše odbýt. Byla zarputilá, odhodlaná a nevzdávala se, a tak kladla další otázky, dokud ji ti, kterých se ptala, nevyhodili se slovy, ať už se nevrací. Její otázky zůstávaly nezodpovězené. A nejen to. Vyhodili ji ze všech kanceláří, jež doposud navštívila, a ona už pomalu neměla kam jít. To ji nakonec přivedlo až sem do Thajska ke generálu Kistnerovi.

Pomalou se nadechla a zopakovala jeho otázku: „Čeho si myslím, že dosáhnu?“

Kistner krátce pokývl hlavou.

„Pro mě a moji matku je důležité zjistit pravdu, generále. Potřebujeme vědět, co se přesně stalo a kde skončilo tělo mého otce.“

„V tom případě pro vás mám jen jednu radu, slečno Maitlandová,“ zdůraznil generál Kistner. „Obratťe se na výbor pro řešení vojenských nehod.“

„To jsem už udělala.“

„A?“

„Řekli, že mi nemohou pomoci.“

„To ani já ne.“

„My oba víme, že to není pravda,“ namítla Willy. „Jestli mi někdo může pomoci, pak vy.“

Na verandě se rozhostilo ticho, ještě dusnější než horký odpolední vzduch. Nakonec se Kistner tiše zeptal: „Jak jste přišla na to, že právě já bych vám mohl být nějak nápomocný?“

Naklonila se dopředu, aby nepropásla výhodu, kterou jí právě generál nabídl. „Nepřijela jsem za vámi nepřipravená, generále,“ zadívala se do jeho brunátné tváře. „Napsala jsem desítky dopisů a mluvila jsem s desítkami lidí. Se všemi, kteří měli něco společného s otcovou poslední misí. A hádejte, jaké jméno jsem slyšela pokaždé, když jsem před těmito lidmi zmínila Laos, Vietnam, společnost Air America nebo let 5078?“

Generál neodpověděl.

„To vaše.“

Jeho rty se pohnuly. „Jak milé, že se na mě ještě nezapomnělo.“

„Zjistila jsem, že jste před dvaceti lety pracoval jako vojenský atašé ve Vientiane,“ pokračovala Willy. „Že

poslední let mého otce objednala právě vaše kancelář. Že jeho poslední misi jste zařizoval dokonce vy osobně, generále.“

„Odkud tyhle drby máte?“

„Od svých kontaktů z Air America,“ pronesla Willy klidným hlasem. „Jsou to vesměs tátovi staří kamarádi. Nazvala bych je důvěryhodnými zdroji.“

Kistner mlčel. Už však neupíral mrazivě modré oči ke vzdáleným zamlženým kopcům, ale přímo na ni. Prohlížel si ji stejně pozorně, jako kdyby zkoumal nějaký bojový plán. „Možné to je,“ připustil nakonec. „Možná jsem takový rozkaz skutečně vydal.“

„Tím chcete říct, že si to nepamatujete?“

„Tím chci říct, že i kdybych si to pamatoval, nemohl bych o tom s vámi diskutovat.“

„Proč ne?“

„Protože se jedná o přísně tajné informace, slečno Maitlandová. To, co se stalo před dvaceti lety v Laosu, je vysoce citlivé téma.“

„Já se z vás přece nesnažím dostat žádné vojenské tajemství,“ ohradila se Willy. „Kromě toho, válka skončila už před patnácti lety!“

Kistner se opět odmlčel, překvapen jejím ostrým tónem a vehemencí, s jakou na něj naléhala. Kdo by to byl řekl, že se v tak drobné ženě může skrývat takový plamen? Kdyby si zula boty, nesahala by mu ani k ramenům, ovšem když na to přišlo, dokázala být bojovná jako každý dvoumetrový vycvičený maríňák. Už v okamžiku, kdy vkročila na jeho verandu s rovnými zády a bradou odhodlaně vystrčenou

dopředu, věděl, že má před sebou rovnocenného protivníka. Byl by blázen, kdyby ji bral na lehkou váhu, protože ať už měla v plánu cokoli, myslela to zatraceně vážně.

Připomínala mu starouše Eisenhowera a jeho často citovaný výrok: „V boji nerozhoduje velikost psa, ale míra jeho bojovnosti.“

Jestli Kistnera tři války, jimiž prošel v Japonsku, Koreji a Vietnamu, něco naučily, pak nikdy, za žádných okolností, nepodceňovat nepřítel. Taková chyba mohla člověku rychle zlomit vaz.

Joe Kistner neměl v úmyslu podcenit ani dceru Divokýho Billa Maitlanda. Něco mu říkalo, že si na tuhle mladou ženu bude muset dát dobrý pozor.

Pohnul hlavou a zadíval se znovu na vzdálené kopce. Mlžné cáry se už rozptýlily a huňaté svahy teď zářily jasnou zelení. Papoušek ara uvězněný v kovové kleci zahudral a přerušil tak ticho, které na verandě už nějakou dobu panovalo. Generál Kistner ještě chvíli mlčel. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl vzdáleně.

„Let 5078 odstartoval z Vientiane s tříčlennou posádkou na palubě. S vaším otcem, druhým pilotem a mužem, který měl na starosti náklad. Někdy během letu se dostali nad severovietnamské území, kde předpokládáme, že byli sestřeleni nepřáteli. Pád letadla přežil pouze Luis Valdez, který měl na starosti náklad. Severní Vietnamci ho ale okamžitě zajali a zavřeli do vězení. Tělo vašeho otce nebylo nikdy nalezeno.“

„Což znamená, že nemusel zemřít. Valdez nehodu přece také přežil. Třeba...“

Kistner ji nenechal domluvit. „Valdez sice přežil, ale možná by byl raději, kdyby se to nestalo,“ pronesl zasmušile. „Když jsme ho po pěti letech znova uviděli, zbyl z něj jenom stín. Stín s velkýma očima a prázdným pohledem.“

„To je mi líto,“ zamumlala Willy a myslela to vážně.

Odmlčeli se, aby uctili chvilkou ticha muže, který strávil pět let v zajetí a vrátil se jako živá mrtvola. Pobyt v severovietnamském vězení ho srazil na kolena. Konec války mu však štěstí nepřinesl. Znamenal pro něj konec života. Luis Valdez se jednu sobotu vrátil domů a v neděli se zastřelil.

„Něco jste vynechal, generále,“ poznamenala Willy. „Slyšela jsem, že byl na palubě ještě jeden cestující.“

Kistner si dal s odpovědí na čas. „Hm, ano,“ přikývl pak. „Skoro jsem na něj zapomněl.“

„Kdo to byl?“

„Nějaký Laosan,“ pokrčil Kistner rameny.

„Jak se jmenoval?“

„Nijak. Chci říct, že jeho jméno není důležité. Nikdy nebylo. Už jsem ho dávno zapomněl, jestli jsem ho někdy vůbec znal.“

„Proč byl na palubě?“ vyptávala se dál Willy. „Pracoval pro vojenskou rozvědku?“

„Na to vám nemohu odpovědět, slečno Maitlandová. Tato informace je tajná.“ Odvrátil pohled a pohnul rukou v gestu, které říkalo, že tohle téma je nejen tajné, ale přímo zakázané.

„Co se s ním stalo?“ zeptala se přesto Willy.

„To, co se zbytkem posádky.“

„S kterou částí posádky přesně?“ neodpustila si lehce ironický tón.

„Jsme si jistí, že je mrtvý.“

Stejně jako váš otec, dodávaly generálovy oči.

„Co dělala po pádu letadla vaše kancelář? Hledali jste trosky?“

„Samozřejmě. Jakmile jsme zjistili, že se letoun zřítil, zahájili jsme pátrání, ačkoli to v džungli bylo takřka nemožné. Obzvláště v místech kolem hranice. Brzy nám navíc došlo, že pokud členové posádky nezemřeli, byli okamžitě zajati.“

„Takže jste je tam nechali.“

„Po důkladném zhodnocení situace jsme usoudili, že záchranná mise nemůže skončit úspěšně, a stáhli jsme se zpátky. Ceníme si každého života, slečno Maitlandová, a právě proto se nepouštíme do předem ztracených a nebezpečných akcí. Nevystavujeme riziku živé kvůli mrtvým.“

Jeho uvažování ji nepřekvapilo. Nepřemýšlel jako běžní lidé. Sentimentalita mu byla cizí. Generál Joe Kistner byl vojenským stratégem tělem i duší.

Dokonce i nyní, když seděl v křesle na verandě, byl ve střehu. Pozoroval okolí, jako kdyby se za každým stromem skrýval nějaký nepřítel.

„Kromě toho,“ pokračoval generál, „se nám nikdy nepodařilo najít přesné místo havárie.“

Willy překvapeně rozšířila oči.

„Musíte si uvědomit, slečno Maitlandová,“ vysvětloval Kistner, „že tohle není americká planina. V téhle džungli,“ ukázal bradou ke kopcům v dálce, „se

může ztratit cokoli. Je tak hustá, že než si proklestíte další metr cesty, ten předchozí už za vámi stačí zarůst. Půda, ze které všechna ta bujná zeleň roste, nikdy nespátří ani paprsek slunce. Ale to brzy pochopíte sama, jestli se neumoudříte a nevrátíte se domů.“

„Nemám v úmyslu se vracet, dokud nenajdu odpovědi na své otázky.“

Kistner nepohnul ani brvou, ale jeho oči neklidně tékaly. „Kdy odjíždíte do Saigonu?“ zeptal se.

„Zítرا ráno.“

„Překvapuje mě, že vám dali Vietnamci vízum, když uvážím důvod vaší cesty.“

„Neřekla jsem jim, proč chci navštívit Vietnam doopravdy,“ odvětila Willy po pravdě. „Bála jsem se, že bych pak nemusela vízum dostat.“

„Ach tak. Musím uznat, že to od vás bylo chytré. Vietnamci nemají rádi kontroverze. Jaké důvody jste do žádosti o vízum uvedla?“

„Napsala jsem, že jsem obyčejná turistka.“ Willy potřásla hlavou a zasmála se. „Že ráda poznávám exotické země a že mám v plánu navštívit během dvou týdnů pobytu šest měst.“

„A přesně tohle by měl člověk v Asii dělat,“ pokývl hlavou Kistner. „Poznávat cizí kulturu. Cestovat. Neřešit žádné problémy.“ Sklopil zrak k hodinkám, což byl jasný signál, že je jejich schůzka u konce. Pak vstal. Když si podali ruce, přeměřil si ji mrazivě modrýma očima. Měl pevný stisk ruky. Přesně takový, jaký by očekávala od starého válečného psa.

„Hodně štěstí, slečno Maitlandová,“ řekl. „Doufám, že najdete, co hledáte.“

S těmi slovy se otočil a zadíval se na hory.

V tu chvíli si ke svému překvapení Willy všimla, že se přece jenom potí. Na čele se mu leskly drobné krůpěje potu.

Generál Kistner se díval, jak sluha odvádí dceru Divokýho Billa Maitlanda z široké verandy zpátky do hlavního domu jeho rozlehlého panství. Cítil se nesvůj, což se mu příliš často nestávalo. Málokdo ho dokázal znervóznit, ale téhle drobné mladé ženě se to podařilo. Kistner si na Divokýho Billa pamatoval až příliš dobře a jeho dcera mu byla velmi podobná.

Což znamenalo potíže.

Joe Kistner o žádné potíže nestál. Obzvlášť ne o takové, které ho vracely do doby, na kterou chtěl každý veterán zapomenout. Válka není nikdy černobílá. Žádná pevná hranice mezi dobrem a zlem v ní neexistuje. Válka je špinavá, krutá, a když skončí, zůstane po ní ve skříni spousta kostlivců. O tom on něco věděl.

Neměla sem jezdit. Některé kostlivce je lepší nechat spát. Pro dobro všech. Dokonce i pro dobro Divokýho Billa Maitlanda a jeho všetečné dcery. Protože ať už najde slečna Maitlandová cokoli, rozhodně nenajde to, co hledá. Tím si byl Joe Kistner jistý.

Přešel k čajovému stolku a zazvonil na stříbrný zvoněk. Jeho cinkání prořízlo dusný vzduch a o pár vteřin později se na verandě objevil Kistnerův tajemník.

„Je tady pan Barnard?“ zeptal se ho generál.

„Čeká na vás už přes půl hodiny,“ odpověděl tajemník.

„A řidič slečny Maitlandové?“

„Poslal jsem ho pryč, přesně jak jste nařídil, pane.“

„Dobře.“ Kistner přikývl. „Dobře.“

„Mám za vámi pana Barnarda poslat?“

„Ne. Povězte mu, že jsem musel schůzku zrušit.

A zítra také nebudu mít čas.“

„Kdy má přijít?“

Generál pokrčil rameny. „To zatím nevím. Dám mu vědět. Ať za pár dní zavolá.“

Tajemník se zamračil. „Bude pěkně našťvaný.“

„Nejspíš bude,“ souhlasil Kistner. „Ale to je jeho problém, ne můj. A teď už běžte.“

„Ovšem, pane.“

Generál se otočil a vydal se do své kanceláře.

Thajský sluha v saku zářivě bílé barvy mezitím doprovodil Willy přes halu připomínající katedrálu do přijímací místnosti. Tam se zastavil a podíval se na ni prázdnýma očima.

„Ano?“ zeptala se v domnění, že se jí chystá ještě něco sdělit.

„Přejete si, abych vám zavolal taxi?“ zeptal se sluha stejně bezvýrazným hlasem, jako měl oči.

„Ne, děkuji,“ odpověděla Willy. „Čeká na mě to, kterým jsem přijela.“

Sluha vypadal zmateně. „Obávám se, že vaše auto tady už není.“

„Jak prosím?“ zamrkala Willy. „To není možné. Mělo na mě čekat.“

„Je mi líto, ale...“

„Dala jsem řidiči jasné instrukce. Aspoň... aspoň myslím, že dala,“ zamumlala.

„Možná parkuje ve stínu za stromy,“ řekl rychle sluha a vrhl kradmý pohled k oknu.

„Ano, to je pravděpodobné,“ pousmála se s úlevou Willy. „Jistě čeká venku v chládku. Mohl byste se tam jít podívat, prosím?“

„Ovšem.“ Sluha krátce pokývl hlavou a vydal se přes místnost ke dveřím.

Willy ho sledovala přes francouzská okna. Drobný muž hbitě seběhl po schodech na malé dlážděné prostranství a odtud pokračoval po cestě lemované živým plotem do rozkvetlé zahrady, která hrála všemi barvami. Ve stínech rozložitých stromů stály kamenné lavičky a nabízely chladivá útočiště v tomhle nesnesitelně horkém počasí. Sluha je minul bez povšimnutí a po chvíli se ztratil v bujném zelení rozlehlého panství. Willy zvedla zrak o něco výš a zadívala se na namodralý opar vznášející se nad obzorem. Předpokládala, že někde tam musí být Bangkok.

Přesně tam měla namířeno. A odtud pojedou do Saigonu a ze Saigonu...

Kamkoli, kam povedou stopy k jejímu otci. Nejdřív je ale musí najít.

Při pohledu na modrý opar ji napadlo, že kdyby nebyla na pátrací výpravě po svém otci, připadala by si jako v nějaké kouzelné orientální pohádce.

Na romantické představy ale teď neměla čas. Potřebovala se plně soustředit na to, kvůli čemu sem přijela.

Sluha se stále nevracel a Willy se rozhodla, že se půjde do zahrady podívat sama. Přesně v tom okamžiku však za sebou uslyšela odkašlání, hluboké a ochraptělé, jaké mohlo vyjít jen z mužského hrdla. Vůbec nepostřehla, že do místnosti někdo vešel.

Anebo tady ten člověk celou dobu byl a ona si ho jenom nevšimla?

Otočila se a podívala se na muže ve vzdáleném rohu přijímací místnosti. Čekala dalšího sluha generála Kistnera, ale tenhle muž nebyl Thajec a nebyl v žádném případě oblečený jako sluha.

Američan? pomyslela si.

Z nějakého důvodu ji potěšila představa, že by to mohl být její krajan.

Ačkoli to byl generál Kistner také a rozhodně se nedalo říct, že by jejich předchozím rozhovorem byla Willy nějak potěšena.

Právě naopak.

Muž na druhém konci přijímací místnosti k ní pootočil hlavu a jejich oči se na jeden letmý okamžik střetly. Willy si všimla, že protáhl koutek úst, což měl být možná úsměv, nebo také lehce ironický úšklebek. Přes opálené čelo mu padal pramen hnědých vlasů. Pak obrátil svoji pozornost zpátky k zašlé tapisérii na stěně a jí už nevěnoval žádnou další pozornost.

Kdo to může být? pomyslela si zvědavě, zatímco si ho dál pokradmu prohlížela.

Nepřipadal jí jako člověk, který by se nějak zvlášť zajímal o tapisérie prožrané moly. A přestože na podlaze vedle něj stál kufřík označený US Army ID Lab, nevypadal ani jako voják.

Zadní část jeho košile v barvě khaki byla v oblasti páteře promočená potem, rukávy měl ležérně vyhrnuté k loktům a pomačkané kalhoty působily dojmem, že v nich nejméně týden spal. Uvolněný postoj jeho těla odpovídal oblečení. V porovnání s generálem Kistnerem, který se i při své konstituci držel zpříma, v něm nebylo nic ukázněného. Jestli si ho Willy někde dokázala představit, pak v nějakém baru se sklenicí vychlazeného piva, a ne v přijímacím pokoji s mramorovou podlahou v domě generála Kistnera.

Ona by se v příjemném baru s orosenou sklenkou studeného piva před sebou také cítila o dost lépe než tady, jenomže měla smůlu. Nepřijela sem za zábavou. Přijela najít ztraceného otce, o kterém byla její matka přesvědčená, že je naživu. Nakonec o tom dokázala přesvědčit i ji, anebo jí přinejmenším nasadila brouka do hlavy, což nakonec Willy přivedlo právě sem.

„Slečno Maitlandová?“ vytrhl ji z přemítání uctivý hlas sluhy.

Willy se k němu otočila. „Našel jste moje taxi?“ zeptala se. „Čeká na mě ve stínu?“

Muž v zářivě bílém saku zavrtěl omluvně hlavou. „Je mi líto, slečno Maitlandová, ale muselo dojít k nějakému nedorozumění. Zahradník tvrdí, že váš vůz se vrátil do města, jakmile vás zde vysadil.“

„Jasně jsem mu řekla, ať na mě počká,“ zamračila se Willy nespokojeně.

„Nejspíš si vaše slova špatně vyložil.“

Willy se zklamaně zadívala z okna. „Co teď budu dělat? Jak se dostanu zpátky do Bangkoku?“

„Odveze vás řidič generála Kistnera. Odjel sice vyřdit nějakou dodávku zboží, ale měl by se brzy vrátit zpátky. Zatím se můžete projít v zahradě. Najdu vás, jakmile bude generálův řidič k dispozici. Nebo byste si raději dala šálek čaje tady uvnitř?“

„Děkuji, ale myslím, že se půjdu nadechnout čerstvého vzduchu.“

Sluha ukročil stranou a otevřel francouzské okno, aby mohla projít ven. „Generál Kistner je známý svou sbírkou bambusových orchidejí,“ dodal. „Je skutečně velmi působivá. Běžte po hlavní cestě až k jezírku s kapry. Tam sbírku najdete.“

Willy krátce pokývla hlavou a vykročila z klimatizované místnosti do parní lázně. Zatímco kráčela po šterkové cestě směrem k jezírku s kapry, po těle a spáncích jí stékaly pramínky potu. V duchu uvažovala, jak tohle počasí vůbec přežije.

Jak v něm ti lidé tady dokážou fungovat?

Minula zahradníka a pokračovala přes trávník ke shluku stromů s jasně zeleným listím, které v pozdně odpoledním slunci teple zářilo. Vzduch byl klidný a až na zpěv ptáků a cvakání zahradnických nůžek vládlo v zahradě ticho. Willy neslyšela žádné hlasy a nedoléhalo sem ani hučení motorů ze vzdálené silnice. Kdyby právě nenechala v domě za sebou generála

Kistnera, jeho sluhu a cizince s vojenským kufříkem, který jako voják vůbec nevypadal, připadala by si skoro jako ve skutečné džungli. V takové, kde je spleť stromů a rostlin tak hustá, že půda, ze které vyrůstají, nikdy nepozná pohlazení slunečního paprsku.

Takhle nějak to před chvílí generál říkal, nebo ne? blesklo jí hlavou.

Jak kráčela k jezírku a vdechovala opojnou vůni květin, náhle se jí zmocnil nepříjemný pocit, jako kdyby ji někdo sledoval. Jako kdyby se jí do zad propaloval čísi upřený pohled.

Zastavila se a otočila se zpátky k domu. Nejprve ji oslnilo sluneční světlo, které se odráželo od mramorové fasády. Když si její oči zvykly, zadívala se k francouzským oknům vedoucím do přijímací místnosti. Za jedním z nich se nezřetelně rýsovala mužská silueta. Na thajského sluhu se jí zdála příliš vysoká a urostlá.

Muž s vojenským kufříkem se zálibou v tapisériích prožraných moly, pomyslela si s úšklebkem.

Už se chtěla obrátit a pokračovat k jezírku, když její zrak upoutal ještě stín za jedním z oken v prvním patře. Přimhouřila víčka a spatřila další mužskou postavu, drobnější a menší. Zastínila si oči, aby lépe viděla, ale stín v prvním patře už byl pryč.

Nejspíš se mi jen něco zdálo.

Otočila se a pokračovala v cestě.

S každým dalším krokem si však stále jasněji uvědomovala, že se jí to nezdálo. Byla si jistá, že ji z prvního patra někdo sleduje.

Guy Barnard stál u francouzského okna a díval se, jak ta žena, jejíž taxi na ni nepočkalo, kráčí po zahradní pěšině mezi záhony a živými ploty. Líbilo se mu, jak paprsky slunce tančí v jejích medových, krátce stříhaných vlasech a barví je dozlatova. A líbil se mu i způsob, jakým se pohybovala. Šla svižnou, energickou chůzí, která prozrazovala, že tahle drobná mladá dáma se jen tak něčeho nezalekne.

Guy měl rád odvážné ženy s nezdolným duchem, i když byla pravda, že se s nimi kvůli jejich tvrdohlavosti občas nedalo snadno vyjít. Pro muže to ostatně platilo zrovna tak. On sám byl toho vcelku dobrým příkladem.

Z medově zlatých vlasů sklouzl pohledem k jejím drobným ramenům, halence bez rukávů, která se jí lepila na štíhlé tělo, a sukni v až příliš rozumné délce pod kolena. To podstatné však zakrýt nedokázala, a tak mohl Guy obdivovat křivky jejího těla.

Útlý pas. Jemně zaoblené boky. Pěkně tvarovaná stehna. Dlouhá lýtka. Štíhlé kotníky. Půvabné...

Na okamžik se ve výčtu jejích předností zarazil, protože si uvědomil, že by se mu to mohlo vymstít. Nemohl si dovolit žádné rušivé myšlenky, žádné rozptylování. Jeho věci by to rozhodně neprospělo.

Oči ho však nechtěly poslechnout a dál přejížděly po její postavě, která se vzdalovala z dohledu. Na jeho vkus byla možná až moc štíhlá. Leckomu by mohla připadat skoro vychrtlá. Nohy ale měla výstavní.

Jo, pousmál se Guy lehce koutkem úst. Nohy má rozhodně prvotřídní.

A kdyby jenom nohy. O jejich jemně zaoblených bocích se mu dneska nejspíš bude zdát. Škoda, že se nepotkali jinde a za jiných okolností. Například v nějakém příjemném baru. Pozval by ji na drink nebo na dva, a kdyby si byli navzájem sympatičtí, možná by jejich večer nemusel skončit jen u toho.

Ve skutečnosti jen fantazíroval, aby si ukrátil chvíle čekání, než ho generál Kistner přijme. Guy nebyl mužem, který by vyhledával známosti na jednu noc, nebo to alespoň nedělal běžně. Když na to přišlo, v baru pil nejraději sám. Byl vždycky spíš tichým pozorovatelem. Mezi jeho přednosti patřila rozvaha, s jakou přistupoval k problémům. Než se vrhl do nějaké akce, prozkoumával terén.

A nutno říct, že se mu to často vyplatilo. Obzvlášť tady, v těchto končinách s naprosto odlišnou kulturou a společenskými pravidly, než v jakých vyrostl. Jihovýchodní Asie byla zcela jiný svět, a chtěl-li v něm člověk obstát nebo dokonce přežít, musel se mu přizpůsobit.

Z úvah, které se mu honily hlavou, ho vyrušily kroky. Ozývaly se za jeho zády a mířily směrem k němu. Když se otočil, uviděl Kistnerova tajemníka, drobného muže s černýma pichlavýma očima a bezvousou tváří, která se nikdy neusmívala.

Intuice Guyovi našeptávala, že nastaly nějaké potíže. Proč by ho ostatně generál jinak nechal tak dlouho čekat?

Způsobila je ona? Ta drobná žena s medově zlatými vlasy a energickou chůzí?

„Generál Kistner se omlouvá, že vás nechal tak dlouho čekat, pane Barnarde,“ pronesl tajemník hlasem stejně bezvýrazným, jako byl výraz jeho hladké tváře. „Bohužel se vyskytla jistá velmi naléhavá záležitost, kterou musel bez prodlení začít řešit.“

„Rozumím,“ odpověděl Guy, ačkoli v nitru pociťoval rozmrzelost. Měl důležitější věci na práci než čekat, až si na něj Joe Kistner udělá čas. „Můžeme jít?“ zeptal se a vykročil směrem k tajemníkovi.

„Jít?“ opakoval Thajec zmateně.

„Předpokládám, že vás generál poslal, abyste mě k němu uvedl. Nebo mi aspoň povězte, kde právě je, a já najdu cestu sám.“

Tajemník si odkašlal. „Je mi líto, pane Barnarde, ale obávám se, že budete muset přijet někdy jindy.“

„Prosím?“ nechápal Guy.

„Generál zatím neví přesně, kdy se mu to bude hodit. Zavolejte si zítra nebo pozítří.“

„Čekám tady od tří,“ zdůraznil Guy. Cítil, jak se v něm zvedla vlna vzteku.

„Ano, chápu vás, ale ta naléhavá věc skutečně nenesení odkladu. Generál vás dnes nebude moct přijmout. Měl jsem vám vyřídit, že bude muset schůzku přesunout na jiný den. Zítra už snad budu mít přesnější informace.“

Guy se zamračil. „Mohu vám připomenout, že já jsem o schůzku s ním nežádal?“

„Pane Barnarde...“

„To on si domluvil schůzku se mnou,“ nenechal Guy tajemníka domluvit.

„Jistě, ale...“

„Mám docela nabitý program, jestli vás to zajímá, a přesto jsem si na něj udělal čas. Zatraceně, přijel jsem až z Bangkoku.“

„Chápu, ale bohužel...“

Guy nepustil tajemníka ke slovu ani tentokrát. „Můžete mi aspoň prozradit, proč se mnou chtěl tak naléhavě mluvit? Jako jeho tajemník byste to mohl vědět.“

„Na to se budete muset zeptat jeho, pane Barnarde. Já nemám oprávnění s vámi tuto záležitost řešit.“

Guy, který se až doposud snažil udržet své podráždění na uzdě, se narovnal v ramenou. Na americké poměry byl pouze průměrně vysoký, ale thajského tajemníka generála Kistnera přesto převyšoval dobře o hlavu.

Thajec se ani nepohnul.

„Povězte mi,“ ušklíbl se Guy, „chová se takhle generál k objednaným návštěvám běžně? Protože pokud ano, příště budu trvat na tom, aby přijel on za mnou. Na výlety za ním nemám dost času.“

Tajemník nehnul ani brvou. „Přijměte ještě jednou generálovu upřímnou omluvu, pane Barnarde,“ pronesl uctivě. „Věřte mi, že změna jeho harmonogramu byla náhlá. Kdybychom o tom věděli předem, informovali bychom vás samozřejmě s předstihem.“

Když skončil, jeho černé protáhlé oči se pohnuly a zadívaly se skrz francouzské okno do zahrady.

Guy sledoval tajemníkův pohled, který se zastavil na ženě s medově zlatými vlasy. Hlavou mu blesklo, že by se mohl Thajce zeptat na její jméno, ale než tak

stihl učinit, sklopil tajemník hlavu a pohledem na hodinky na levém zápěstí dal Guyovi jasně najevo, že má další povinnosti, kterým se musí věnovat.

„Děkuji vám za pochopení a brzy na shledanou, pane Barnarde,“ rozloučil se strohým tónem. „Ujišťuji vás, že vám generál dnešní zbytečnou cestu sem vynahradí. Pošleme pro vás řidiče.“

„To těžko,“ zabručel Guy.

„Promiňte?“

„Těžko pro mě můžete poslat řidiče. Žádná další schůzka totiž nebude.“

Thajec nervózně přešlápl. „Generál s ní počítá, pane Barnarde.“

„V nejbližší době se s ním nebudu moct setkat,“ pronesl Guy studeně. „Za pár dní odjíždím z Bangko-ku do Saigonu a nevím, kdy se vrátím.“

S těmi slovy se sklonil pro kufřík, popadl ho za rukojeť a vyšel ven na terasu. O tajemníka se už dál nestaral. Beztak by mu s ničím nepomohl.

Zatraceně, pomyslel si v duchu otráveně, když scházel po schodech dolů na dlážděné prostranství. Promarnil jsem celé odpoledne a kvůli ničemu!

Vykročil ke svému autu, které parkovalo asi sto metrů od hlavního domu pod rozložitou korunou stromu s ohnivě červenými listy. Řidiče však Guy nikde kolem neviděl, což bylo jen o málo mrzutější než fakt, že ho generál Kistner nepřijal a Guy za ním jel úplně zbytečně. Jak Puaponga znal, nejspíš teď někde flirtoval se zahradníkovou dcerou, což mohla být záležitost na pár minut, stejně jako na celý večer.

To mi ještě chybělo.

Guy stiskl rukojeť kufříku a rezignovaně se plahočil k autu. Přestože se slunce sklánělo k obzoru, dusné a vlhké vedro bylo snad ještě nepříjemnější než v poledne. Ze štěrkové cesty sálaly vlny horka a Guy cítil, jak se mu po spáncích a po zádech řine pot. Připadal si jako v prádelně.

Na půli cesty k autu se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Místo Puaponga spatřil ženu s medově zbarvenými vlasy. Seděla teď na jedné z kamenných laviček ve stínu stromů a vypadala sklíčeně.

Není divu, blesklo mu hlavou, když ji taxi nechalo na holičkách a teď musí čekat, až se vrátí řidič generála Kistnera a odveze ji do Bangkoku.

Samozřejmě pokud na ni nezapomenou, podobně jako zapomněli na něj.

Možná by jí ale mohl pomoci vyřešit její problém on. Mají stejnou cestu a v autě je místo. A aspoň nepojede zpátky sám, jenom s Puapongem. Vlastně by společnost uvítal. Obzvlášť po tomhle nezdaru u generála. A ještě si bude moct odškrtnout jeden dobrý skutek.

Vydal se směrem k ní.

Zdálo se, že žena s medovými vlasy je v tak hlubokém zamyšlení, že ho neslyšela přicházet. Vzhlédla, až když se zastavil přímo vedle lavičky.

„Ahoj,“ pozdravil ji.

Zamžourala na něj mírně překvapeným pohledem. „Ahoj,“ odpověděla neutrálním tónem. Ani přátelským, ani nepřátelským.